

Lénával a bárban

I.

töltenek még baileyst vagy prolibb
helyeken fernetet, hiszen a vermut ideje rég lejárt,
íze ottragadt a családi ünnepeken felszolgált,
cukrozott szélű poharak peremén

léna piros szeme fekete, ilyen sokáig ázott
madárberkenye az avarban,
félig rothadt és még nedves. léna kedves.

rebbentsük szét a szemüket reánk vetők
férges fergetegét, léna! karolj belém, vagy
csak *hajolj bele a hajamba!* héjaájben
[r]ettenve néznek [majd] a rózsakoszorús
ifjak, lányok egy [suhogó berkenye-]pártra.

II.

váradai estémbe csöppent hajad vöröséből.
narancsültetvényektől messze, búzatáblákhoz közel
vagy kukoricacsuhé, sistergésmentesen.

ahogy kocsmákban sört csapolnak,
olyan hosszú a pillanat,
és megkövül vagy habbá lesz.
újságban írtak-e már rólad cikket,
régén a Lloydban vagy egy mai FAZ-ben akár?

karpereced mennyezetig röpíted –
légypapíros lámpák vaksi fénye embervakondokat termel.
egynéhányuk átbballag a hídon. ködben levetkőzni
meztelenre.

III.

száz évvel ezelőtt is ugyanilyen voltál
elképesztően nő
hódprémes kabátgallérod alá szorult egy
hajtincs
derekad tavaszi vessző
buggyanó rügy a két melled

léda voltál,
kalapodról a strucctoll valahol lemaradt
és azóta látlak igazán amióta
vakon elhagytalak

IV.

fesztiválozni járunk mostanában
spagettipánt alatt hever bőröd –
trikó, farmer,
bokádon egy tetovált sas,
mintha csak a váradi csarnok madara lenne –

sátorban alszunk, hajad sörszagot áraszt
– összeböfögte a tomboló tömeg –
de te így is az vagy:
utazó homokszemcse a szaharából,
érmindszenti házam ablakán.

V.

régen a strand volt a minden!
bikini pántfüzerek jelezték a lángost
íz, illatot, színt egyben
hévízen, az aranyhomokon vagy a vadaš termálfürdőben
bőrelváltozások kitiltva
csattogtak a combok cuppogtak a talpak

a hattyú formájú úszógumit azóta
flamingó-gumimatrac váltotta fel
maradt azonban a kék szín,
egész medencényi

persze ez sem érvényes teljesen:
összeázva hullámzó emlékképek,
hordja-viszi őket a termálvíz,
szobor delfinek nézik a partról,
ahogy a pezsgősarok felé úszol,
hajad beleakad klór szagú uszonyukba

Veres Erika (1986, Érsekújvár): költő, műfordító, az Isztambul Egyetem Német Nyelv és Irodalom Tanszékének doktorandusza. Első verseskötete *Duett a sárban* címmel tavaly jelent meg a Kalligram Kiadó gondozásában.